

RAAD VAN STATE

afdeling Wetgeving

advies 52.045/3
van 9 oktober 2012

over

een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘tot uitvoering
van diverse bepalingen van het decreet van 28 april 1998
betreffende het Vlaamse integratiebeleid’

Op 14 september 2012 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Vlaamse minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand verzocht binnen een termijn van dertig dagen, verlengd tot 16 oktober 2012, een advies te verstrekken over een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘tot uitvoering van diverse bepalingen van het decreet van 28 april 1998 betreffende het Vlaamse integratiebeleid’.

Het ontwerp is door de derde kamer onderzocht op 9 oktober 2012. De kamer was samengesteld uit Jan SMETS, staatsraad, voorzitter, Bruno SEUTIN en Jeroen VAN NIEUWENHOVE, staatsraden, Jan VELAERS en Johan PUT, assessoren, en Greet VERBERCKMOES, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Brecht STEEN, auditeur.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 9 oktober 2012.

*

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

*

STREKKING EN RECHTSGROND VAN HET ONTWERP

2. Het om advies voorgelegde ontwerp van besluit strekt ertoe om nadere uitvoering te geven aan het lokale integratiebeleid. Het ontwerp heeft hoofdzakelijk betrekking op de lokale integratiesubsidie bedoeld in artikel 29 van het decreet van 28 april 1998 ‘betreffende het Vlaams integratiebeleid’ (hierna: integratiedecreet), en regelt onder meer de voorwaarden waaronder steden en gemeenten aanspraak kunnen maken op die subsidie (artikelen 3 en 4 van het ontwerp), de wijze waarop deze subsidie wordt berekend (artikelen 5 en 7 van het ontwerp), de wijze waarop de lijst van in aanmerking komende gemeenten wordt bepaald en de wijze waarop bijkomende steden en gemeenten voor subsidie in aanmerking komen (artikel 6), de wijze waarop de subsidieaanvraag wordt beoordeeld (artikel 8) en de wijze waarop het toezicht op de subsidies wordt geregeld (artikelen 9 tot 11). Met deze bepalingen wordt beoogd de subsidiëring van het lokale integratiebeleid aan te passen aan het decreet van 15 juli 2011 ‘houdende vaststelling van de algemene regels waaronder in de Vlaamse Gemeenschap en het Vlaamse Gewest periodieke plan- en rapporteringsverplichtingen aan lokale besturen kunnen worden opgelegd’ (hierna: planlastendecreet) en aan de wijzigingen die hiertoe bij het decreet van 6 juli 2012¹ werden aangebracht in het integratiedecreet.

Daarnaast bepaalt het ontwerp dat tijdens de komende beleidscyclus gemeenten aspecten van hun regierol kunnen overdragen aan de integratiecentra (artikel 2 van het ontwerp). Ten slotte wordt het besluit van 15 juli 2002 ‘betreffende de erkenning en subsidiëring van de centra en diensten voor het Vlaamse minderhedenbeleid’ gewijzigd ten einde de bestaande subsidiëring van gemeentelijke integratiediensten volledig op te heffen (artikel 12 van het ontwerp).

Van de gelegenheid wordt ook gebruik gemaakt om de regierol van de Vlaamse Gemeenschapscommissie in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad nader te regelen (artikelen 13 tot 17 van het ontwerp).

3.1. Het ontwerp vindt rechtsgrond in (onderdelen van) sommige van de bepalingen van het integratiedecreet die in het tweede lid van de aanhef worden vermeld, namelijk in de artikelen 11, 12, 27/3, 28, 29 en 30 ervan,² in de bepalingen vermeld in het derde en het vijfde lid van de aanhef, alsook in het in het eerste lid vermelde artikel 20 van de bijzondere wet van

¹ Decreet van 6 juli 2012 ‘tot wijziging van diverse bepalingen van het decreet van 28 april 1998 betreffende het Vlaamse integratiebeleid en het decreet van 30 april 2009 tot wijziging van het decreet van 28 april 1998 inzake het Vlaamse beleid ten aanzien van etnisch-culturele minderheden’.

² Zoals ze gewijzigd zijn bij de bepalingen van het decreet van 6 juli 2012, die bij het te nemen besluit in werking worden gesteld.

8 augustus 1980 ‘tot hervorming der instellingen’, gelezen in samenhang met één van de bepalingen vermeld in het tweede, het derde of het vierde lid van de aanhef. In het vierde lid van de aanhef moet niet naar de artikelen 3 tot 11 van het planlastendecreet worden verwezen, maar slechts naar de artikelen 4, § 2, 8, 10 en 11. In het vijfde lid van de aanhef moet ook worden verwezen naar de artikelen 7, 14 tot 17 en 23, van het decreet van 6 juli 2012 en niet enkel naar artikel 24.

De in het tweede lid van de aanhef vermelde artikelen 2, 3, 4, 5, 10, 13, 19, 20, 32, 33, 35, 38, 43, 44 en 44/1 van het integratiedecreet strekken het ontwerp daarentegen niet tot rechtsgrond.

3.2. Artikel 3 van het ontwerp bepaalt de voorwaarden waaronder een stad of een gemeente in aanmerking komt voor een integratiesubsidie. Voor het bepalen van deze subsidievoorwaarden, afgezien van de voorwaarde vastgelegd in artikel 3, 1°, dat rechtsgrond vindt in artikel 30, § 2, van het integratiedecreet, is noch in het integratiedecreet, noch in het planlastendecreet een uitdrukkelijke machtigingsbepaling te vinden.

Artikel 3, 2°, van het ontwerp vindt rechtsgrond in artikel 20 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, gelezen in samenhang met de artikelen 29 en 30 van het integratiedecreet, nu uit de memorie van toelichting bij het decreet van 6 juli 2012 de regierol met de integratiesubsidie in verband wordt gebracht.³ Voor artikel 3, 3° en 4°, van het ontwerp, dat niets meer doet dan herhalen dat het lokale beleid moet worden gevoerd rekening houdend met de doelstellingen vastgelegd in artikel 29 van het integratiedecreet en via het instrument van de meerjarenplanning vermeld in artikel 7 van het planlastendecreet, kan rechtsgrond worden gevonden in artikel 20 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, gelezen in samenhang met artikel 29 van het integratiedecreet en met artikel 7 van het planlastendecreet. Voor artikel 3, 5°, van het ontwerp, dat niets meer doet dan reeds herhalen wat is bepaald in artikel 30, § 3, van het integratiedecreet, kan rechtsgrond worden gevonden in artikel 20 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, gelezen in samenhang met artikel 30, § 3, van het integratiedecreet.

ALGEMENE OPMERKINGEN

4.1. De ontworpen regeling voert een verschillende behandeling in tussen de steden en gemeenten, zowel op het vlak van de voorwaarden om voor de integratiesubsidie in aanmerking te komen als op het vlak van de verdeling van de middelen tussen de in aanmerking komende steden en gemeenten. Op het eerste gezicht lijkt deze verschillende behandeling en de verantwoording ervan, gelet op de nadere toelichting die wordt gegeven in de nota aan de Vlaamse Regering, aanvaardbaar.

4.2. Op één punt dient echter een voorbehoud te worden gemaakt. Artikel 6, tweede lid, van het ontwerp bepaalt dat steden en gemeenten slechts voor een tussentijdse instap en de subsidieregeling in aanmerking komen “voor zover er voldoende extra middelen op de begroting beschikbaar zijn” en uit artikel 6, derde lid, lijkt te volgen dat wanneer de extra middelen onvoldoende zijn, een prioritering tussen de in aanmerking komende steden en gemeenten wordt

³ Memorie van toelichting, *Parl.St.* VI.Parl. 2011-12, nr. 1560/1, 13.

doorgevoerd. Dat kan tot gevolg hebben dat steden en gemeenten die zich op hetzelfde ogenblik in objectief dezelfde situatie vinden op het vlak van de subsidievoorwaarden of de verdeling van de middelen, geen integratiesubsidie ontvangen.

In de nota aan de Vlaamse Regering wordt de regeling niet nader verantwoord.

Over een bepaling in het ontwerp dat heeft geleid tot het decreet van 6 juli 2012, op grond waarvan steden en gemeenten die nog geen subsidie ontvingen, pas in aanmerking komen voor subsidiëring na een beleidscyclus en voor zover er voldoende extra middelen op de begroting beschikbaar zijn, maakte de Raad van State, afdeling Wetgeving, in advies 50.897/3 de volgende opmerking:

“De vraag is of het verschil in behandeling dat aldus tussen steden en gemeenten wordt gecreëerd, wel toelaatbaar is in het licht van het grondwettelijke beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie.

In de memorie van toelichting wordt ter zake gewezen op de noodzaak tot continuïteit voor gemeenten die al een subsidie ontvangen. Ook al is de noodzaak tot continuïteit op zich een aanvaardbare doelstelling, lijkt het toch disproportioneel om ter realisering van die doelstelling andere steden en gemeenten elke vorm van subsidiëring te ontfangen.”⁴

De Vlaamse Regering heeft met die opmerking rekening willen houden⁵ en heeft het ontwerp aangepast zodat een tussentijdse instap mogelijk werd (*cf.* artikel 30, § 3, van het integratiedecreet). Niettemin kan de in het ontwerp vervatte regeling als gevolg hebben dat door het gebrek aan bijkomende middelen of door de prioritering (met als enig criterium het aantal personen van vreemde herkomst) steden en gemeenten die in objectief dezelfde omstandigheden verkeren, niet voor subsidiëring in aanmerking komen. De toepassing van een verdelingsmechanisme zoals bepaald in artikel 5, § 2 (in het geval een subsidiebedrag moet worden opgetrokken tot het minimale bedrag) zou minder disproportioneel zijn. Bovendien doet ook het in artikel 6, derde lid, van het ontwerp opgenomen criterium vragen rijzen. Artikel 30, § 1, eerste lid, van het integratiedecreet bepaalt immers dat bij een ‘prioriteitsstelling’ niet enkel moet worden rekening gehouden met de aanwezigheid van personen van vreemde herkomst, maar ook met de concentratie hiervan en met de mate waarin een achterstellings- en achterstandsproblematiek voorkomen. Het aanwenden, bij de prioritering, van dezelfde verdelingscriteria als deze in artikel 5, § 1, van het ontwerp is meer in overeenstemming met deze decretale bepaling dan het aanwenden van het enkele criterium van de aanwezigheid van personen van vreemde herkomst.

Uit de nota aan de Vlaamse Regering lijkt overigens te volgen dat de prioriteitsregeling enkel geldt voor de nieuwe steden en gemeenten die tussentijds instappen. De tekst zelf lijkt evenwel op alle steden en gemeenten betrekking te hebben. Indien het daadwerkelijk de bedoeling is dat de prioritering enkel geldt voor nieuwe instappers, wordt dit het best verduidelijkt in de tekst zelf van artikel 6, derde lid, van het ontwerp. In het andere geval

⁴ Adv.RvS 50.897/3 van 21 februari 2012 over het voorontwerp dat heeft geleid tot het decreet van 6 juli 2012, *Parl.St.* VI.Parl. 2011-12, nr. 1560/1, 55-56.

⁵ Verslag over het voorontwerp dat heeft geleid tot het decreet van 6 juli 2012, *Parl.St.* VI.Parl. 2011-12, nr. 1560/2.

zou er trouwens een contradictie bestaan tussen het tweede en derde lid van artikel 6 van het ontwerp.

5. Sommige bepalingen van het te nemen besluit treden in werking op 30 oktober 2012. Gelet op het tijdstip waarop de Raad van State advies uitbrengt, bestaat het risico dat deze bepalingen met terugwerkende kracht uitwerking krijgen.

De reden waarom deze bepalingen uitwerking moeten krijgen op 30 oktober 2012, hangt samen met het vereiste dat de Vlaamse Regering haar beleidsprioriteiten uiterlijk op 30 oktober 2012 bekendmaakt.⁶ Het is evenwel niet zinvol om aan artikel 3 van het ontwerp terugwerkende kracht te verlenen. Om in overeenstemming te zijn met artikel 4, § 1, van het planlastendecreet, moeten de Vlaamse beleidsprioriteiten en de bijhorende subsidieregelingen voor de lokale beleidscyclus in ieder geval uiterlijk op 30 oktober 2012 worden bekendgemaakt. Het verlenen van retroactiviteit aan de bepalingen van het ontwerp waarin de beleidsprioriteiten en de subsidieregelingen worden vastgelegd, kan uiteraard geen afbreuk doen aan de decretale verplichting tot tijdige bekendmaking.

BIJZONDERE OPMERKINGEN

AANHEF

6. Mede gelet op hetgeen werd opgemerkt omtrent de rechtsgrond voor het ontworpen besluit:

- specificere men in het tweede lid van de aanhef de bepalingen waaraan uitvoering wordt gegeven door te verwijzen naar de artikelen 11, 8°, a), 12, 27/3, § 1, 28, tweede lid, 29, 30 en schrappe men de verwijzing naar de *sub* 3.1, tweede alinea, vermelde artikelen;
- passe men het vierde en het vijfde lid van de aanhef aan gelet op hetgeen werd opgemerkt *sub* 3.1, eerste alinea.

7. Aangezien om advies werd gevraagd met toepassing van artikel 84, § 1, eerste lid, 1°, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, redigere men het negende lid van de aanhef als volgt:

“Gelet op advies 52.045/3 van de Raad van State, gegeven op 9 oktober 2012, met toepassing van artikel 84, § 1, 1°, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;”.

⁶ Zie artikel 4, § 1, van het decreet van 15 juli 2011.

DISPOSITIEF

Artikel 1

8. Artikel 1, 4°, van het ontwerp omschrijft het begrip ‘personen van vreemde herkomst’. Dit begrip komt niet als zodanig voor in de lijst van definities van artikel 2 van het integratiedecreet. Wel wordt in artikel 3 van het integratiedecreet de doelgroep van het integratiebeleid omschreven, zijnde de gehele samenleving maar met bijzondere aandacht voor specifieke groepen. De daar aangehaalde doelgroep van woonwagenbewoners krijgt specifieke aandacht door het hanteren van verdelingscriterium bepaald in artikel 5, § 1, 6°, van het ontwerp. Het eveneens aangehaalde criterium van ‘vaststelbare achterstandspositie’ wordt ten dele – rekening houdend met de beschikbare data – geoperationaliseerd in de verdelingscriteria bepaald in artikel 5, § 1, 3° en 4°, van het ontwerp (kansarme geboorten en werkzoekenden).

Een opvallend verschil tussen artikel 2 van het integratiedecreet en artikel 1, 4°, van het ontwerp is evenwel de uitsluiting van personen met de Nederlandse nationaliteit of van Nederlandse herkomst. Deze uitsluiting betreft het begrip ‘personen van vreemde herkomst’ als zodanig, en derhalve niet een andere wijze van rekening houden met deze personen voor bijvoorbeeld de verdeling van de subsidies (als verdelingscriterium). In de nota aan de Vlaamse Regering wordt deze wijziging van de definitie van bijzondere doelgroepen gemotiveerd als volgt:

“De kennis van het Nederlands is immers één van de meest doorslaggevende achterstandsfactoren in het integratiebeleid en het merendeel van de Nederlanders die zich vestigen in Vlaanderen spreekt onze taal. (...) Het beperken van de doelgroepdefinitie uit het integratiedecreet was noodzakelijk, gezien in sommige steden en gemeenten, vooral in de grensstreek, zeer veel Nederlanders wonen. Dit gaf een sterke vertekening in de bepaling van de integratieproblematiek.”

De vraag is of deze uitsluiting kan worden verantwoord. De Raad van State, afdeling Wetgeving, wenst daarover de volgende elementen ter overweging te geven.

Het integratiedecreet legt zelf een omschrijving vast van de bijzondere aandachtsgroepen. Indien zou blijken dat deze omschrijving niet werkbaar is, komt het aan de decreetgever toe deze te wijzigen. De Vlaamse Regering vermag derhalve niet, althans niet als zodanig, de doelgroepomschrijving te wijzigen. Wel kan zij binnen die doelgroep subclassificaties uitwerken, bijvoorbeeld wat de weging van subgroepen betreft voor bepaalde verdelingscriteria.

De volledige uitsluiting uit de doelgroepomschrijving is des te meer problematisch nu de kennis van de taal weliswaar een belangrijke, maar niet de enige, integratiefactor is. Het integratiebeleid is immers, naar luid van artikel 4 van het integratiedecreet, een inclusief beleid, gericht op emancipatie, toegankelijkheid en samenleven in diversiteit, hetgeen breder is dan een taalbeleid. Zo zullen ook samenlevingsproblemen inzake huisvesting, betaalbaarheid van woningen, verdringing van de lokale bevolking, die vaak worden aangehaald als voorbeelden van problematieken in de grensgemeenten met Nederland, deel kunnen uitmaken van een integratiebeleid. Daarom is een volledige uitsluiting van een specifieke groep van niet-Belgische herkomst, niet vanzelfsprekend. Overigens, door de gemeente een uitdrukkelijke regierol toe te

wijzen (artikel 28 van het integratiedecreet), en aan te geven dat de lokale integratiesubsidie rekening houdt met ‘de concentratie van doelgroepen, de samenstelling van de bevolking en de aard van de problematiek’ (artikel 29, § 1, van het integratiedecreet), geeft het integratiedecreet zelf aan dat het integratiebeleid noodzakelijkerwijze aan lokale toestanden moet worden aangepast.

Voorts moet worden vastgesteld dat de in artikel 1, 4°, van het ontwerp gehanteerde omschrijving niet overeenkomt met de doelstelling zoals deze is verwoord in de nota aan de Vlaamse Regering. De kennis van de Nederlandse taal, of het gebrek daaraan, valt niet samen met de personen van Nederlandse nationaliteit of herkomst. Vooreerst kunnen zich binnen de niet uitgesloten categorie personen bevinden die wel degelijk Nederlands spreken. Het is immers voldoende dat één van de ouders niet de Belgische nationaliteit bezat bij de geboorte om onder het begrip ‘persoon van vreemde herkomst’ te vallen. Daaronder vallen alvast alle personen die wel één Belgische ouder hebben, waarvan het perfect mogelijk is dat zij wel (ook) Nederlands spreken; daaronder vallen ook bijvoorbeeld de personen van Surinaamse herkomst. Vervolgens kunnen in de uitgesloten categorie ook personen vervat zijn die geen Nederlands spreken: het is immers niet zeker dat alle personen met Nederlandse nationaliteit of van Nederlandse herkomst ook effectief Nederlands spreken.

Het is evenwel toelaatbaar om een categorie bij benadering te omschrijven door het hanteren van afgeleide criteria. Indien de doelgroep die men minstens gedeeltelijk anders wil behandelen ‘degenen die Nederlands spreken’ zijn en dat onmogelijk rechtstreeks (bijvoorbeeld via een test) kan worden vastgesteld, kan worden aanvaard dat zulks onrechtstreeks gebeurt door de aanwending van een dienstig criterium waarvan het aanneembaar is dat het in grote mate overlapt met het eigenlijke criterium. Het bezit van de Nederlandse nationaliteit lijkt daarbij alvast een iets betrouwbaarder criterium dan de Nederlandse herkomst.

Gelet op wat voorafgaat zouden de stellers van het ontwerp kunnen overwegen, enerzijds de uitsluiting te beperken tot de personen met de Nederlandse nationaliteit, anderzijds de absolute uitsluiting te vervangen door een verschillende weging van de personen met Nederlandse nationaliteit in de verdelingscriteria van de lokale integratiesubsidie.

Artikel 2

9. De eerste zin van artikel 2 van het ontwerp vormt een overbodige herhaling van artikel 3, 2°, van het ontwerp. Aangezien in die zin niet zozeer de regierol, maar wel een subsidiëeringsvoorwaarde wordt geregeld, kan die zin het best worden weggelaten.

Uit het integratiedecreet volgt trouwens dat elke gemeente zijn regierol dient op te nemen.

10. Door de overige zinnen van artikel 2 van het ontwerp wordt de indruk gewekt dat de “overdracht” van sommige aspecten van het lokale integratiebeleid aan het integratiecentrum los staat van het verlenen van een lokale integratiesubsidie. De nota aan de Vlaamse Regering lijkt dat echter niet te bevestigen. Indien die zinnen inderdaad los staan van de subsidiëring, dienen ze, althans wanneer de eerste zin behouden blijft, te worden omgevormd tot een

afzonderlijk lid. Deze zinnen zouden ook als overgangsbepaling kunnen worden opgenomen aan het einde van het ontwerp, aangezien zij enkel betrekking hebben op de eerste lokale beleidscyclus.

11. In artikel 2 wordt gewag gemaakt van “het integratiecentrum van de regio in kwestie”. Het zou beter aansluiten bij de terminologie van het integratiedecreet door te schrijven “naargelang het geval, het provinciale of lokale integratiecentrum dat bevoegd is op hun grondgebied”.

Artikel 3

12. In artikel 3, 1°, van het ontwerp wordt ‘de bevolking’ van de gemeente gehanteerd als criterium, terwijl in artikel 5, dat de verdelingscriteria van de subsidie bepaalt, ‘in de gemeente wonen’ als omschrijving wordt gehanteerd. Er kan worden aangenomen dat met beide bepalingen hetzelfde criterium wordt bedoeld. Als dat zo is, verdient het aanbeveling gelijke bewoordingen te hanteren, en deze zo mogelijk te omschrijven.

Artikel 5

13. In artikel 5, § 4, van het ontwerp wordt bepaald dat de verdeling pas vanaf 2016 volledig wordt gerealiseerd en dat in 2014 en 2015 “[in] een geleidelijke overgang is voorzien” vertrekkend van de individuele subsidie van een stad of gemeente. Er wordt echter op geen enkele manier bepaald hoe die overgang dient te gebeuren. In de nota aan de Vlaamse Regering wordt wel een vorm van overgang geschetst, maar het verdient aanbeveling, mede gelet op het gelijkheidsbeginsel, om die regeling in het ontwerp zelf op te nemen, of om op zijn minst een aantal criteria te bepalen en het concrete overgangsmechanisme aan de minister te subdelegeren.

Artikel 6

14. In artikel 6, vierde lid, van het ontwerp schrijve men “steden en gemeenten” in plaats van “gemeenten”.

15. In het artikel 6, vijfde lid, van het ontwerp wordt wellicht ‘het overschrijden van de spilindex’ bedoeld in de plaats van ‘indexsprongen’. Die bepaling moet in die zin worden aangepast.

Artikel 7

16. Aangezien de Vlaamse Regering krachtens artikel 30, § 4, van het integratiedecreet gemachtigd is om regels op te stellen voor de bepaling van het bedrag van de integratiesubsidie en derhalve om de berekening van de lokale integratiesubsidie te regelen, is het overbodig dat de Vlaamse Regering zichzelf machtigt om de berekeningsregels te wijzigen. Artikel 7 van het ontwerp wordt dan ook best weggelaten, mede gelet op de onnodige verwarring

die een dergelijke bepaling kan veroorzaken op het vlak van het bepalen van de rechtsgrond voor een wijziging van de berekeningsregels. Die bepaling kan alleszins niet tot gevolg hebben dat de Vlaamse Regering geen rekening meer zou moeten houden met de elementen bepaald in artikel 30, § 4, van het integratiedecreet.

Artikel 12

17. De wijze waarop in artikel 12 van het ontwerp de artikelen 40 tot en met 68 van het besluit van 15 juli 2002 worden opgeheven is onduidelijk en strookt niet met de algemene beginselen inzake wetgevingstechniek. Het verdient de voorkeur in dat besluit de notie ‘centrum’ te herformuleren en in alle bepalingen de notie integratiedienst formeel op te heffen.

Artikel 18

18. Aangezien artikel 18 van het te nemen besluit luidens artikel 20 van het ontwerp in werking treedt op 30 oktober 2012, kan het moeilijk de artikelen 14 en 15 van het decreet van 6 juli 2012 in werking doen treden op 29 oktober 2012.

Artikel 19

19. Aangezien artikel 19 van het te nemen besluit luidens artikel 20 van het ontwerp pas op 1 januari 2014 in werking treedt, kan het de artikelen 22 en 23 van het decreet van 30 april 2009 moeilijk in werking doen treden op 30 oktober 2012.

Artikel 21

20. Artikel 21 van het ontwerp is overbodig en kan het best worden geschrapt.

DE GRIFFIER

DE VOORZITTER

Greet VERBERCKMOES

Jan SMETS